

Олег ЛЕВІН
доцент кафедри
соціально-гуманітарних дисциплін
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,
кандидат історичних наук, доцент

ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ МЕДІАЦІЇ В УКРАЇНІ: ДОБА КИЇВСЬКОЇ РУСІ

Як зазначається у літературі, історію вирішення спорів взагалі можна розглядати як історію зміни співвідношення трьох основних її форм: насильницької (анти-правової), судової (за допомогою примусового відновлення порушеного права в судовому порядку) і примирювальної [1, с. 163]. Аналіз джерел дозволяє стверджувати, що врегулювання конфліктів шляхом залучення третьої особи-посередника не нове явище у правовій культурі країн світу та України, зокрема.

Характерні риси цього феномену почали своє формування ще на ранніх етапах виникнення людської цивілізації. В часи існування первісно-общинного ладу переважала насильницька форма вирішення спорів, яка взагалі не була обмежена. У процесі сутичок і збройних зіткнень, переможець нав'язував свою волю тому, хто зазнав поразки. Крім того, звичаї того періоду призводили до того, що суперечка між двома особами швидко переростала у суперечку між родинами, родами, племенами, що значно підвищувало її небезпеку.

Щодо існування традицій процедур примирення, тобто медіації, на території нашої держави, то найдавніші згадки можна знайти в джерелах права часів Київської Русі.

На теренах сучасної України перша згадка про інститут медіації закріплена у найдавнішому руському літописі «Повісті врем'яних літ», до складу якого входять положення договору 911 р. між Київською Руссю та Візантією. У договорі 911 р. між Київською Руссю та Візантією закріплені положення про право родичів вбитої особи на одержання відшкодування від злочинця. У постановах, договорах 944 р., міждержавних договорах Київської Русі з іноземними державами відшкодуванню підлягала особиста образа у вигляді побоїв та матеріальна шкода у вигляді викрадання чужого майна [2, с.21, 29, с. 313].

Як зазначає Н. Нестор, правові норми «Руської правди» закріплювали можливість заміни кровної помсти грошовим викупом за образу [3, с. 165].

Норми Руської правди не дають інформації про те, як, у який спосіб та за чиєю ініціативою відбувалося відшкодування завданої шкоди, і чи у такому випадку конфлікт було вичерпано чи ні. Натомість, практика примирення простежується у політичній історії Київської Русі. Прикладами попередження конфліктних ситуацій завдяки договірному врегулюванню відносин є такі інститути влади як співправління князів та князівські з'їзди (снеми).

Як відомо, після смерті Володимира Великого між його нащадками розпочалася братовбивча війна. Її завершення пов'язують із досягненням компромісу між Ярославом і Мстиславом, ініціатором якого виступив останній. Літопис руський так описує цю подію: «І послав Мстислав услід за Ярославом (посла) говорячи: «Сиди ти на столі своїм у Києві, оскільки ти еси старший брат, а мені хай буде ся сторона». Та не одважувався Ярослав у Київ іти, допоки вони оба (не) замирилися. І сидів Мстислав у Чернігові, а Ярослав у Новгороді, а в Києві сиділи мужі Ярославові» У 1026 р. «Ярослав зібрав воїв многих, і прийшов до Києва, і вчинив мир з братом своїм Мстиславом коло Городця (Пісочного). І розділили вони по Дніпру Руську землю: Ярослав узяв сю сторону. А Мстислав – ту. І стали вони оба жити в братолюбстві, і перестали усобиця і заколот, і була тиша велика у землі Руській».

У цьому уривку з літопису чітко вказано на процедуру укладення угоди про примирення: її ініціював Мстислав, а результатом став територіальний розподіл владних повноважень між братами-князями, що мав силу аж до смерті Мстислава. Цю зустріч Ярослава і Мстислава вважають першим князівським з'їздом.

Домовленість про збори; «стояння», тобто зайняття очікувальної позиції на місці

проведення з'їзду (зазвичай, це було село або невелике місто); обговорення питань, що виносились на з'їзд; укладення угоди (це було не завжди); спільний бенкет, інколи з роздачею подарунків [4, с. 299]. Процедура медіації у сучасних правових системах теж складається із цих стадій: ініціатива; угода про передачу справи на медіацію; попередні зустрічі; зустріч сторін; укладення угоди. Незвичною для сьогодення формою закріплення угоди про примирення було хресне цілування. Християнська релігія забороняла клятви як рудимент язичництва. Натомість цілування хреста на знак дотримання укладеної угоди, надання обіцянки розглядалось, по-перше, як символ миру та любові між князями, по-друге, як ритуал відвернення диявольських лестоців та ненависті [5, с. 108].

Таким чином ми бачимо, що ще з колиски України – Київської Русі постає проблема медіації, яку наші предки починали вирішувати дуже вчасно.

1. Давыденко Д. Л. Из истории примирительных процедур в Западной Европе и США // Вестник Высшего Арбитражного Суда Российской Федерации : официальное ежемесячное печатное издание Высшего Арбитражного Суда РФ. 2004. № 1. С. 163–176.

2. Нестор Н. В. Правове регулювання примирення: історичний огляд. Держава і регіони. Сер.: Право. 2010. № 2. С. 165–168., Нестор Н. В. Перспективи розвитку інституту медіації в кримінальному судочинстві України: нормативно-правовий аспект. Форум права. 2010. № 3. С. 312-317.

3. Нестор Н. В. Правове регулювання примирення: історичний погляд / Н. В. Нестор // Держава та регіони. Серія : Право : наук.-вироб. журн. / Класич. приват. ун-т. Запоріжжя. 2010. № 2. С. 165–168.

4. Щавельов А. С. Процедура съезда князей / Восточная Европа в древности и средневековье: политические институты и верховная власть. М. : Институт всеобщей истории РАН, 2007. С. 297–301.

5. Стефанович П. С. Крестоцелование и отношение к нему Церкви в Древней Руси / П. С. Стефанович // Средневековая Русь : сб. науч. трудов. М. : Индрик., 2004. Вып. 5. С. 86–113.

Валерія ЛЕОНТЬЄВА

курсант факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

к.ю.н. **К.Р. Резворович**

завідувач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ЩОДО ПИТАННЯ ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОЦЕДУРИ МЕДІАЦІЇ ЯК ОДНОГО ІЗ СПОСОБІВ ПОЗАСУДОВОГО ВИРІШЕННЯ СПОРУ

Питання впровадження Європейського досвіду в частині альтернативних методів вирішення правових спорів, що забезпечує оперативне та ефективне примирення сторін правового конфлікту, наразі є одним з найактуальніших питань для українського законодавства. В Україні дотепер формою захисту та відновлення порушених прав та інтересів фізичних та юридичних осіб залишається звернення до суду, що призводить до перевантаження судової системи і, як наслідок, затягування судового розгляду справи, зниження ефективності та можливості подальшого виконання та реалізації рішення суду.

Одним із таких альтернативних методів вирішення правових спорів є медіація. Термін «медіація» має походження від латинського слова *mediatio* (посередництво). Під медіацією слід розуміти добровільну, позасудову, конфіденційну, структуровану процедуру, під час якої сторони за допомогою медіатора (медіаторів) намагаються врегулювати конфлікт (спір) шляхом переговорів. Першою країною, яка мала позитивний досвід впровадження інституту медіації, були Сполучені Штати Америки, де і законодавчо закріпили вперше інститут медіації при вирішенні справ, пов'язаних із